

இறை வழிபாடு

Acc. NO. 899

திருமுக
திருபானந்தவாரியார்

Acc-556 899 1553
Koviloor Digital Library

Q1 38
KOVILOOR MALAYAM
KOVILUR-620 507

31/2

திருமுருக கிருபானந்தவாரி அவர்கள்

திரு. P. K. ராமசாமிக் கவுண்டர்
கோபிசெட்டிப்பாளையம்

முருகா

31/2

இறை வழிபாடு

899

ஆசிரியர் :

திருமுருக கிருபானந்தவாரி
அவர்கள்.

தருமகுணசீலர்
கோபி-புதுப்பாளையம்
திரு. P. K. இராமசாமிக் கவுண்டர்
அவர்களது

அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவு விழா
நினைவு வெளியீடு

2—4—1967

கோபி.

1967

உ

முருகா

முன்னுரை

உடம்பிற்கு வரும் நோய்கட்குப்பல மருந்துகள் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தரும் மருத்துவர்களும் பலர் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் உள நோய்க்கு மருந்து எங்கே? அதைத் தரும் மருத்துவர் யார்?

குளிர்ந்த அறையில் இருக்கும் ஒருவனுக்கு உள்ளம் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நீற்றறையிலே இருந்த அப்பர் பெருமான் குளிர்ந்திருந்தார்.

உள நோய்க்கு மருந்து தெய்வ சிந்தனை, உளநோய்க்கு மருத்துவர் கடவுள்தான்.

“தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது”

என்கிறார் பொய்யில் புலவர்.

உறக்கம் சகல கவலைகளையும் மறக்கச் செய்வதுபோல் இறைவனுடைய திருவடித் திபானம் சகல கவலைகளையும் துறக்கச் செய்கின்றது.

பாராயணம், வழிபாடு, தெரிசனை, ஜெபம், தியானம், சமாதி இவைகளைப் படிமுறையாகப் பெறுதல் வேண்டும்.

இறைவன், தன்னை நினைப்பவரது மனத்தைக் கோயிலாகக்கொண்டு, நினைவார் கின்னங் களையுங் கிருபைகுழ் சுடராக விளங்குகிறான்.

இத்தகைய இறைவனை வழிபடுவதற்கு இந்நூல் துணை செய்கின்றது.

எனது நண்பர் அறப்பெருஞ் செல்வர் நன்மனமும் தனமும் படைத்த அருட்பெருங் கொண்டல் உயர்திரு P. K. இராமசாமிக் கவுண்டர். அவர்களின் அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவு நினைவு வெளியீடாக இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

இந்த நூலை ஏனோரும் ஓதி உய்வுபெற்று, வானோரும் பெறுதற்கரிய பெரும் பேற்றைப் பெற்று உய்வார்களாக.

அன்பன்,

கிருபானந்தவாரி.

இறை வழிபாடு

இறைவன்

எங்கும் நிறைந்தவன் இறைவன். இறை என்ற சொல் 'இறு' என்ற பகுதி அடியாகப் பிறந்தது. சரம் அசரம் என்ற எல்லாப் பொருள்களிலும் தங்கியிருப்பவன் இறைவன்.

“பார்க்குமிடம் எங்கும் ஒரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபுரனானந்தமே”

“அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்
ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தது”.

உடம்பிலே உயிரும் உயிரிலே இறையும் தங்கியிருக்கின்றன. உதை பந்து; ‘பந்துக்குள் பிளாடர்’ அதற்குள் காற்று என்பதுபோல் எல்லாப் பொருள்களையும் எல்லா உயிர்களையும் இயக்குகின்றதனால் அப்பரம் பொருள் இயவுள் எனப் பேர் பெற்றது. “பெரும்பெயர் இயவுள்” என்பார் நக்கீரர். எல்லாவற்றையும் கடவுவதனால் கடவுள் எனவும் பேர் பெற்றது.

ஒரு மருத்துவ மனையில் மருத்துவர் தங்கியிருப்பதன் நோக்கம் அம் மருத்துவ மனையில் உள்ள பிணியாளர்களின் பிணிகளைப் போக்குவதே யாகும். அதுபோல், இறைவன்

எல்லா உயிர்களிலும் தங்கி அவ்வுயிர்களின் பிறவிப்
பிணியைப் போக்குகின்றனன்.

“உள்ளொடு புறங்கீழ் மேலாய்
உயிர்தொறும் ஒளித்து நின்ற கள்வன்”

என்பார் பரஞ்சோதி முனிவர்.

“அண்டமும் அளவிலாத உயிர்களும் ஆகமாகக்
கொண்டவன்”

என்பதும் இவருடைய திருவாக்கு.

இன்னணம் இறைவன் எங்கும் இருப்பினும் ஞானிகள்
திருவுள்ளத்திலும் திருக்கோயில்களிலும் சிறப்பாக விளங்
கித் தோன்றுகின்றான். ஏனைய இடங்களில் இறைவன்
மறைந்திருக்கின்றான்.

“ஓராதார் உள்ளத்துள் ஒளிக்கும் ஒளியானே”

—மாணிக்கவாசகர்.

பாலில் நெய் மறைந்திருப்பது போல் பிற இடங்களில்
இறைவன் நிறைந்து மறைந்திருக்கிறான். கடைந்த தயிரில்
வெண்ணெய் திரண்டு உருண்டு வெளிப்பட்டிருப்பது
போல் ஞானிகள் உள்ளத்திலும், திருக்கோயிலிலும் இறை
வன் விளங்கிக் காட்சி யளிக்கின்றான்.

மற்ற இடங்களில் இறைவனை நினைந்து தியானிப்பத
னாலும் துதிப்பதனாலும் வழிபடுவதனாலும் வினைகள் வெதும்
புகின்றன. கோயிலில் இறைவனை வழிபட்டால் வினைகள்
வெந்து எரிந்து கரிந்து நீருகிவிடுகின்றன.

கொடிய வெய்யிலில் ஒரு துணியை வைத்தால் அத் துணி வெதும்புமேயன்றி வெந்து சாம்பராகாது. சூரிய காந்தக் கண்ணாடியை வெய்யிலில் வைத்து அதன்கீழ் வரும் மற்றொரு வெய்யிலில் துணியை வைத்தவுடனே அத்துணி சாம்பராதி விடுகின்றது. நேர் வெய்யிலுக்கு இல்லாத ஆற்றல், சூரியகாந்தக் கண்ணாடியின் கீழே வருகின்ற வெய்யிலுக்கு உண்டு.

பரந்து விரிந்து இருக்கின்ற கதிரவனுடைய வெப்பத்தை ஒன்று படுத்தித் தன் கீழே சூரியகாந்தக் கண்ணாடிபாய்ச்சுகின்றது. பிற இடங்களில் இறைவனை வழிபடுவது வெய்யிலில் வேட்டியை வைப்பது போலாகும். திருக்கோயிலில் இறைவனை வழிபடுவது சூரியகாந்தக் கண்ணாடியின் கீழ் வைப்பதுபோலாகும். ஆதலால் திருக்கோயில் வழிபாடு இன்றியமையாததாகும்.

“மாலறநேயம் மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந்தானும் அரன்எனத் தொழுமே”

என்பது சிவஞான போதம்.

திருக்கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்கள் தேவர் களாலும், முனிவர்களாலும், நால்வர், ஆழ்வார்கள் ஆகிய ஆன்றோர்களாலும் நிறுவப்பெற்ற காரணத்தால் அவை மேன்மை பெற்று வழிபடுவோருடைய வல்வினைகளை யகற்றி, வேண்டிய வரங்களை வழங்கி அருள் புரிகின்றன.

பசுவின் உடல் முழுவதும் பால் பரவியிருப்பினும் மடியின் மூலமாக அதனைப் பெறுவது போல் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற இறைவனுடைய திருவருளைத் திருக்கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்கள் மூலமாக நாம் பெறுதல் வேண்டும்.

ஒரு பறவை இரு சிறகுகளைக் கொண்டு பறப்பது போல், இறை வழிபாட்டிற்குப் பூவும் நீரும் வேண்டப்படுகின்றன.

“புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு அண்ணல் அதுகண்டு அருள்புரியா நிற்கும்”

என்பது திருமந்திரம். எங்கும் நிறைந்த இறைவனை, எங்கும் எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய பூவினாலும், நீரினாலும் நாம் வழிபட வேண்டும். வழிபாட்டிற்கு அன்பும், ஆசாரமும் இரண்டு கண்கள் போன்றவை.

“அன்புடன் ஆசார பூஜை செய்து உய்ந்திட வீணாள் படாது அருள்புரிவாயே”

என்று அருணவிரிநாத சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கின்றார்.

திருக்கயிலாய மலையில் பார்வதி பரமேச்வரர் மீது விளையாட்டாக வில்வக் கிளையை உதிர்த்த குரங்கு அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்த அச் சிவ புண்ணியத்தால் பூவுலகிற் பிறந்து, முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி என்ற பெயருடன் மூவுலகும் ஆண்டது.

“வில்வக் கிளையுதிர்ந்த வெய்ய முசுக்கலையைச்
செல்வத் துரை மகனாய்ச் செய்தனையே” —திருவருட்பா

இறைவழிபாடு செய்து மார்க்கண்டேயர் மறவியை
வென்ற வரலாறு உலகம் அறிந்த ஒன்று.

ஆத்ம ஜோதியில் அருட்ஜோதி குழ சிவஜோதி விளங்
குகின்றது.

ஆத்ம ஜோதி - வட்டமாகிய கல்.

அருட்ஜோதி - குழந்திருக்கின்ற ஆவுடையார்.

சிவஜோதி - மேல் நோக்கிய இலிங்கம்.

இதுதான் சிவலிங்கத்தின் உண்மை.

“ஜோதியுள் ஜோதியுள் ஜோதி”

என்பார் இராமலிங்க அடிகளார்.

கோயில் ஐந்து பிரகாரங்களோடு கூடியது. இந்த
உடம்பே இறைவன் இருக்கின்ற திருக்கோயில். இந்த
உடம்பும் அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோ
மய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம், ஆனந்தமய கோசம்
என்ற பஞ்ச கோசங்களை யுடையது.

உடம்பில் 32 கட்டுக்களோடு கூடிய முதுகு தண்டே
திருக்கோயிலில் கொடி மரமாகக் காட்சியளிக்கிறது.
கொடிமரத்தில் கொடி ஏறியவுடன் இறைவன் வெளியே
வந்து காட்சியளிக்கின்றான். அதுபோல், முதுகெலும்
பாகிய வீணாதண்டத்தில் வளைந்து செல்லுகின்ற சுழுமுனை
என்ற வெள்ளை நரம்பின் வழியாகப் பிராணவாயு ஆருதா

ரங்கனையும் கடந்து, பிரமரந்திரத்தைத் தாண்டி சகஸ்ரார வெளியிலே சென்றவுடன் சிவஜோதி காணப்படும்.

திருக்கோயிலில் விளங்கும் பத்திர இலிங்கமாகிய பலிபீடம் பாசத்தையும், நந்தி தேவர் பசுவையும், சிவலிங்கம் பதியையும் குறிப்பிடுகின்றன.

நமது சரீரத்தில் உள்ள மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணியூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை, என்ற ஆறு ஆதாரங்களையுங் கோயிலில் உள்ள யாக மண்டபம், அலங்கார மண்டபம். கல்யாண மண்டபம், நிருத்த மண்டபம், மகா மண்டபம், அர்த்த மண்டபம் என்ற மண்டபங்கள் தெரிவிக்கின்றன. எனவே, திருக்கோயிலில் சென்று இறைவனை வழிபட்டு அங்கே கண்ட பரம்பொருளை நம் உடம்புக்குள்ளேயும் கண்டு மனோலயம் பெறவேண்டும்.

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்

வள்ளல் பிரானுக்கு வாய் கோபுரவாசல்

தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்

கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே”-திருமந்திரம்.

கட்டையில் கனல் மறைந்திருக்கின்றது. “விறகிற் றீயினன்” என்கின்றார் அப்பர் பெருமான். கட்டையைக் கடைந்தவுடன், அதில் மறைந்த கனல் வெளிப்பட்டுக் கட்டை கனலாகக் காட்சியளிப்பது போல், உயிரில் ஒளிந்திருக்கின்ற இறைவனை ஞானத்தால் கடைவோமாயின் சிவம் வெளிப்பட்டுச் சீவனைச் சிவமாக்கிக் கொள்ளுகிறது.

எண்ணில் காலமாக எண்ணில்லாத உடம்பு
எடுத்து வருகின்ற நாம் இறைவனை மெய்யன்புடன்
உள்ளம் குழைந்து உருகி மலரிட்டு அருச்சனை செய்து
வழிபட்டால் பிறவி நோய் தீரும்.

“கன்றெடுத்து விளவெறிந்து காலெடுத்த மழைக்குடைந்த
காலிகாக்கக்
குன்றெடுத்த மால்விடையின் கொடியெடுத்து வடிவெடுத்
துக் கூடுறொது
மன்றெடுத்த சேவடியின் மலரெடுத்துச் சாத்தியபின்
வழிபட்டோர்கள்
இன்றெடுத்த வுடற்பிறவி யினியெடா வண்ணமெண்ணம்
எய்துவாரே”
—சிவரகசியம்

தெய்வம் ஒன்று

திருக்கோயில்களில் சிவலிங்கம், தக்ஷிணமூர்த்தி,
நடராஜர், சந்திரசேகரர், அம்பிகை, விநாயகர், முருகர்,
திருமால் என்ற பல மூர்த்திகள் இருப்பினும், அவைகள்
அனைத்தும் ஒரே மூர்த்திதான்.

நெருப்பு—சிவபெருமான்
நெருப்பில் உள்ள குடு—அம்பிகை
நெருப்பில் உள்ள செம்மை நிறம்—விநாயகர்
நெருப்பில் உள்ள ஒளி—முருகவேள்.

“சுடரோ சிவபெருமான் குடுபரா சக்தி
திடமார் கணநாதன் செம்மை—படரொளியோ
கந்தவே ளாகும் கருதுங்கால் சற்றேனும்
வந்ததோ பேத வழக்கு”

மலர்—சிவபெருமான்
மலரின் வடிவம்—அம்பிகை
மலரின் நிறம்—கணபதி
மலரின் மணம்—மயிலவன்
நூல்—சிவபெருமான்
நூலின் அகலம்—பார்வதி
நூலின் நீளம்—கணேசர்
நூலின் கனம்—குமார்க்கடவுள்.

சிவபெருமானுடைய சக்திகள் நான்கு. அருள் சக்தி,
போர் சக்தி, கோப சக்தி, புருஷசக்தி.

அருள் சக்தி—பார்வதி
போர் சக்தி—காளி
கோப சக்தி—துர்க்கை
புருஷ சக்தி—விஷ்ணு.

“அரியலால் தேவியில்லை ஐயன் ஐயாறனார்க்கே”
என்பது அப்பர் திருவாக்கு.

முக்கண்ணன்—முக்கண்ணி
சங்கரன்—சங்கரி
திரிபுரசுந்தரன்—திரிபுரசுந்தரி

என்பது போல், அரன்—அரி என வந்தது. ஆகவே, திரு
மாலின் வழிபாடும் அம்பிகையின் வழிபாடும் ஒன்றென
உணர்க.

திருக்கோயில்களில் காட்சி யளிக்கும் துவாரபாலகர்
களில் ஒருவர் ஆள்காட்டு விரலைக் காட்டி நிற்பது உள்ளே
வழிபடச் செல்வோருக்குக் கடவுள் ஒன்றே என்பதை

அறிவுறுத்துகிறது. மற்றொரு துவாரபாலகர் ஒரு கையை விரித்துக் காட்டுவது, கடவுள் ஒன்றைத் தவிர வேறொன்றில்லை என்பதை உணர்த்துகிறது. இதையே “ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் ப்ரமம்” என்று வேதம் கூறுகின்றது. கடவுள் ஒன்றேதான்; இரண்டாவது இல்லை என்பது இதன் பொருள்.

எனவே, தெய்வவழிபாடு செய்வோர் தெய்வ பேதம், மூர்த்தி பேதம் குறித்து மாறுபட்டு மலையாது, நிலையாய அன்புடன் ஒரு பொருளைத் தியானித்து வழிபடவேண்டும்.

“யாதொரு தெய்வங் கொண்டார் அத்தெய்வமாகியாங்கே
மாதொரு பாகனாந்தாம் வருவர்” — சிவஞான சித்தியார்.

“ஆரொருவர் உள்குவார் உள்ளத்துள்ளே
அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளும் தோன்றும்” — அப்பர்.

ஒரு காகிதத்திற்கு இரண்டு பக்கங்கள் இருப்பது போல், தெய்வத்திற்கும் இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. ஒன்று தட்பம்; மற்றொன்று வெப்பம். வெப்பமும் தட்பமும் சமமாக இருந்தால்தான் மலர் மலராகக் காட்சியளிக் கும். வெப்பம் மிகுந்தால் மலர் வாடும். தட்பம் மிகுந்தால் மலர் அழுகும்.

இந்த உடம்பும் சீதோஷணத்தால் தான் வாழ்கின்றது. ஒரு சமயம் இந்த உடம்பில் குடு குறையுமானால் சுற்றத்தார் குழ்ந்து கொள்வார்கள். மருத்துவர் வந்து பார்த்து “TOO LATE” என்று கூறி, அவர் விரும்பியதெல்லாம் கொடுங்கள் என்று சொல்லுவார். ஆகவே, உலகிற்கு

வெப்பமும் தட்பமும் இன்றியமையாதவை. வெப்பத்தின் நுண்மை சிவம். தட்பத்தின் நுண்மை திருமால். வெப்பத்தின் நிறம் சிவப்பு. தட்பத்தின் நிறம் பச்சை. எனவே, சிவமூர்த்தி பவளம் போல் மேனியன். திருமால் பச்சைமாமலைபோல் மேனியன். சிவம் அனல் ஏந்தி விளையாடுகின்றது. திருமால் ஆழியிடைத் துயிலுகின்றார். சிவாலயத்தில் வெந்த நீற்றையும், விஷ்ணு கோயிலில் தீர்த்தப் பிரசாதத்தையும் வழங்குகின்றார்கள்.

பாதி சிவம். பாதி விஷ்ணு. இந்தத் தத்துவத்தைச் சிவமூர்த்தங்கள் இருபத்து ஐந்தனுள் கேசவார்த்த மூர்த்தம் என்பது தெரிவிக்கின்றது. சங்கர நாராயணர் கோவிலும் இதற்குச் சான்று.

“தாழ்சடையும் நீள்முடியும் ஒன்மழுவும் சக்கரமும்
குழரவும் பொன்னானும் தோன்றுமால்—வீழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்
கிரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து”

என்று ஆழ்வார் கூறுகிறார்.

சிதம்பரம், திருநெல்வேலி, காஞ்சிபுரம், திருக்குற்றாலம், திருவருணை முதலிய திருத்தலங்களில் உள்ள சிவாலயங்களில் திருமாலும் காட்சி தருகின்றார்.

ஏன் வணங்க வேண்டும் ?

நம்மிடைப் பலருக்கும் இறைவனை ஏன் வணங்க வேண்டும் ? வணங்காவிடில் என்ன ? மனித வாழ்வில்

இறை யுணர்ச்சி இல்லாமல் வாழமுடியாதா? நாம் வணங்காவிடில் கடவுளுக்கு என்ன நஷ்டம்? என்ற வினாக்கள் உள்ளுணர்வில் எழுவது இயல்பு. இவைகளுக்கு விடை காண முயல்வது முறை.

விலங்குகளும் உண்ணுகின்றன; உலாவுகின்றன; வம்சத்தை வளர்க்கின்றன. மனிதர்களாகிய நாமும் உண்ணுகின்றோம்; உறங்குகின்றோம்; உலாவுகின்றோம். மக்களைப் பெறுகின்றோம். இவை விலங்குகட்கும் மனிதர்கட்கும் ஒன்றாகவே அமைந்திருக்கின்றன, விலங்குகளினின்றும் மனிதன் உயர்ந்து காட்சி யளிப்பது தெய்வ உணர்ச்சி ஒன்றாலேயேதான்.

ஒரு கானகத்தில் விலங்கு மாநில மாநாடு கூடிற்று. அதில் தலைமை தாங்கிய சிங்கம் “விலங்குத் தோழர்களே! உயிர் வாழ்க்கைக்கு ஆடை அவசியமா? மனிதர்கள் ஆடைக்கு அவசியமின்றி அதிகம் செலவழிப்பது அறிவின்மை யாகும். அது வருந்தத்தக்கது; கண்டிக்கத் தக்கது” என்று கூறிற்று. இதுபோல் மனித வாழ்க்கைக்குக்கடவுள் வணக்கம் தேவையா? நாங்கள் கடவுளை வணங்காமல் வாழவில்லையா? என்று வினாவுவார்கள். மானம் உள்ளவன் ஆடை உடுப்பான். மனம் உள்ளவன் இறைவனை வணங்குவான்.

மனிதன் செய்கின்ற பாவங்களுக் கெல்லாம் கழுவாய் உண்டு. நன்றி கொன்ற பாவத்திற்கு மட்டும் கழுவாய் இல்லை.

“எந்நன்றி கொண்டுக்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” —திருக்குறள்

“ஆன்முலை அறுத்த அறனிலோர்க்கும்
மாணியை மகளிர் கருச் சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கின் கழுவாயும் உள்ளன
நிலம்புடை பெயர்வதாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென
அறம் பாடிற்றே” (புறநானூறு 34)

எனவே, கழுவாய் இல்லாத பாவம் நன்றி கோறல்
ஆகும். இதற்கு நேர் மறுதலையாக சிறந்த புண்ணியம்
நன்றிமறவாமையாகும். இந்த உடம்பையும் உடம்பின்
உறுப்புக்களையும், உள்ளுறை கருவி கரணங்களையும்
தந்தவன் இறைவன். கண்ணைக் கொடுத்த இறைவன் கண்
தூசு பட்டு மங்காமல் இருக்கும் பொருட்டு கண்ணிற்குக்
கதவுபோல் இமையும் கொடுத்தான். அந்த இமையின் நுனி
யில் உரோமங்களையும் அமைத்தான். உணவு உண்கின்ற
வாயில் உணவைத் துகள் படுத்த (Flour Mill)
பற்களையும் கொடுத்தான். வாய்க்குள் நுழைகின்ற பொருள்
நல்லனவா? அல்லனவா? என்று சோதித்து உள்ளே
அனுப்ப வாய்க்கு நேராக இரண்டு காவற்காரர்களைப்
போல் இரு நாசிகளை அமைத்தார். உண்ணுகின்ற உண
வைப் பல் மெல்லவும், நாவில் நீர் ஊறவும் அமைத்தார்.
நம்முடைய உடம்பில் எல்லா அவயவங்களிலும் நரம்புகள்
உள. நாவில் மட்டும் நரம்புகள் இல். ஏனோ?

நரம்புள்ள பகுதிகள் சுளுக்கிக் கொள்ளும். நாவில் நரம்பு வைத்திருந்தால் ஒரு நாளுக்கு நூறு முறையாவது சுளுக்கிக் கொள்ளும். விளக்கெண்ணெய் தடவி உருவ வேண்டி வரும். இறைவன் கருணையினால் இடையருது பேசுகின்ற நாவை நரம்பின்றிப் படைத்துக் கொடுத்தான். அவன் கொடுத்த நாவினால் அவனுடைய நாமங்களைச் சொல்லுதல் நன்றி பாராட்டுதலாகும். அவன் கொடுத்த தலையினால் அப் பரம பிதாவை வணங்குதல் நன்றிக் கடனாகும். வடமொழியில் காலையும் மாலையும் கடவுளை வணங்குவதை சந்தியா வந்தனம் என்பார்கள். சம் = செவ்வையாக, தியா = தியானித்து, வந்தனம் = வணங்குவது. சந்தியா வந்தனமாகும். இந்தச் சொல்லைப் பார்க்கினும் ஒரு கோடி மடங்கு பொருளாகும் உள்ளதற்கு கடவுளை வணங்குவதற்குக் காலேக்கடன், மாலேக் கடன் என்று தமிழில் ஆன்றோர் கூறினர். கொடுத்த கடனைத் திருப்பிக் கொடாதது அத்துணைப் பெரிய பாபமாகுமோ, அத்துணைப் பெரிய பாபமாகும் இறைவனை வணங்காதிருத்தல். “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” என அப்பர் பெருமான் குறிப்பிடுகின்றார்.

கருணையே வடிவாகிய இறைவன் உயிர்களின் மீதுள்ள இரக்கத்தினால் இந்த உடம்பை வழங்கினான் என்பதை முன்னர் அறிந்தோம். அவன் தந்த உடம்பினால் அவனை வழிபடுவது கடமையாகும். இன்றேல் கடமையை

மறந்த மடமையாகும். காவிரியில் ஒருவன் நீராடுவது காவிரிக்கு நன்மை விளையும் பொருட்டன்று. தன் உடம்பிலுள்ள வெப்பம் தணியும் பொருட்டுக் காவிரியில் நீராடுகின்றான். அதுபோல் அருட் கடலாயிருக்கிற ஆண்டவனை வழிபட்டால் நம்முடைய பிறவி வெப்பம் தணிகின்றது.

“ஆர்த்த பிறவித்துயர்கெட நாம் ஆர்த்தாடும்

தீர்த்தன் நற்றில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடும் கூத்தன்”

என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவெம்பாவையில் அருளிச் செய்கின்றார்.

ஆதலின் அப்பர் பெருமான் இறைவன் நமக்கு தலைமுதலிய கருவிகளைத் தந்தான் என்று தெரிவித்து விட்டு அக் கருவிகளை நோக்கி இறைவழிபாடு செய்யுங்கள் என்றும் அருளிச் செய்கின்றார்.

வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சம்

தாழ்த்த சென்னியும் தந்த தலைவனை

குழந்த மாமலர் தூவித் துதியாதே

வீழ்த்தவா வினையேன் நெடுங்காலமே.

தலையே நீ வணங்காய்—தலைமலை தலைக்கணித்து

தலையாலே பலி தேரும் தலைவனை

தலையே நீ வணங்காய்.

உடம்பின் பயன் இறைவனை வணங்குவதாகும். அறிவின் பயன் இறைவனை அறிவதாகும். கல்வியின் பயன் கடவுளைத் தொழுவதாகும்.

“கற்றதனாலாய பயன் என்கொல்? வாலறிவன்

நற்றூள் தொழார் எனின்”

—திருவள்ளுவர்

சென்றது காலம் சிதைந்த(து)! இளமைநலம்
நின்றதுசர் வென்று நினைந்துருகி—மன்றில்
நடிக்கின்ற பால்வண்ணர் நாமமெண்ணு மாந்தர்
படிக்கின்ற நூல்எல்லாம் பாழ்.

—அதிவீரராம பாண்டியர்

இறைவனுடைய திருவடியில் அன்பில்லாதவர் கல்வி
யின் பெருக்காலும், குலத்தின் முறுக்காலும் நன்மை
யடைய மாட்டார்.

கற்றதனாற் ரெல்வினைக் கட்டறுமோ நல்லகுலம்
பெற்றதனாற் போமோ பிறவினோய்—உற்றகடல்
நஞ்சுகந்து கொண்டருளை நாதனடித் தாமரையை
நெஞ்சுகந்து கொள்ளா நெறி.

—அருணகிரியந்தாதி

ஆதலால், மனிதப் பிறப்புக்கு இறைவழிபாடு இன்றி
யமையாதது என வுணர்க. ஒரு மாவட்டத்திற்கும் மற்ற
ஒரு மாவட்டத்திற்கும் அரசாங்கத்தார் ஓர் எல்லைக்கல்
அமைத்திருப்பது போல், விலங்குகட்கும் மனிதனுக்கும்
இடையில் இட்ட எல்லைக்கல் இறைவழிபாடாகும். இறை
வழிபாடு இல்லாத மனிதன் விலங்கெனவும், இறைவழிபாடு
செய்கின்ற விலங்கு தேவன் எனவும் உணர்க.

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகில் ஏறும்பு வழிபட்ட திரு
வெறும்பூரும், யானை வழிபட்ட திருவானைக்காவும்
காட்சி தருகின்றன. ஏறும்பு முதல் யானை ஈராக எல்லா
வுயிர்களும் இறைவனை வழிபட வேண்டும் என்பதும்
போதருகின்றது.

ஏறும்பு கடை யானேதலை ஈசனைப்பூ சித்துப்
பெறுங்கதிகண் டுந்தேருர் பேய்கள்—அறிந்த
உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்
தலகையாய் வைக்கப்படும். —முதுமொழிமேல் வைப்பு

வழிபடும் முறை

கோயிலில் வழிபடுவோர் நீராடி, தூய ஆடை அணிந்து, சமயச் சின்னங்கள் தரித்து, அன்புடனும், ஆசா ரமுடனும் கோயிலுக்குச் செல்லுதல் வேண்டும்.

கொடி மரத்திற்கு வெளியே விழுந்து வணங்குதல் வேண்டும். உள் பிராகாரங்களில் விழுந்து வணங்குதல் குற்றம்.

விநாயகரை ஒரு முறையும், சிவமூர்த்தியை மூன்று முறையும், அம்பிகையை நான்கு முறையும் வலம் வருதல் வேண்டும்.

கோயிலில் ஒருமைப்பட்ட மனத்துடன் வழிபாடு செய்ய வேண்டும். கோயிலில் வழிபடுவோர் வீண் வார்த்தைகள் பேசுவதும், எச்சில் துப்புதலும், பிற தீமைகள் செய்தலுங் கூடா. அர்ச்சகர் தரும் விபூதி, பிரசாதங்களைப் பய பக்தியுடன் இரு கரங்களாலும் ஏந்திப் பெறுதல் வேண்டும். பெற்ற பிரசாதத்தைக் கீழே சிந்துதலும் ஒரு புறத்தில் எறிவதும் பெரும் பாவமாகும். சண்டேசுவரர் மீது நூல் இடுவதும், சிவலிங்கத்திற்கும் நந்தி தேவருக்கும் இடையே போவதும் குற்றமாகும்.

கோயிலில் பிரசாதங்களை உண்டு கோயில் தூண்களில் துடைப்பது அனுசிதமாகும். கோயிலில் படுத்து உறங்குவோர் மறுபிறப்பில் மலைப் பாம்பாகப் பிறப்பார்கள். வழிபாடு முடிந்தபின் கொடிமரத்தின் அருகிலிருந்து வடதிசை நோக்கி யமர்ந்து மூலமந்திரம் ஜெபிக்க வேண்டும். நன்கு இனிமையாக தோத்திரப் பாடல்களை அதிகம் சப்தம் போடாமல் இனிய குரலில் துதிக்க வேண்டும். கோயில் விளக்குகளில் எண்ணெய் இடுதல் வேண்டும்.

“விளக்கிட்டார் பேறுசொல்லில் மெய்நெறி ஞானமாகும்”

—அப்பர்

கோயிலில் அணைகின்ற விளக்கை அபுத்தி பூர்வமாகத் தூண்டிய எலி பலிச் சக்கரவர்த்தியாகப் பிறந்து புகழ் பெற்றது.

“நீளுகின்ற நெய்யருந்த நேரெலியை மூவுலகும்
ஆளுகின்ற மன்னவனாய் ஆக்கினாயே”

—திருவருட்பா

வீட்டு வழிபாடு

இனி, நாள் தோறும் குடும்பத்தில் உள்ளோர் அனைவரும் ஒன்று கூடி காலை அல்லது மாலையில் வழிபட வேண்டும். வீட்டுத் தலைவன் ஒரு பாடலைச் சொல்ல ஏனையோர் அதனை வழிமொழிந்து சொல்ல இறைவனைக் காதலுடன் வழிபாடு செய்ய வேண்டும். இதனால் குடும்பத்தில்

ஒற்றுமை உண்டாவதுடன் அந்த வீட்டில் தெய்வ கடாசுடும் திருமகள் விலாசமும் உண்டாகும்.

கூட்டு வழிபாடு

ஒரு தனி இழையை எளிதில் அறுத்துவிடலாம். பல இழைகள் ஒன்றுபட்டுத் திரிந்த கயிறு (வடம்) தேரை இழுத்துவிடும். அதுபோல், பல அன்பர்கள் வாரத்திற்கொரு நாள் கோயிலில் ஒன்றுபட்டு கூட்டு வழிபாடு செய்தால் திருவருளை ஈர்த்து விடலாம். முஸ்லீம் அன்பர் தினம் ஒன்றுக்கு ஐந்து வேளை தவறாமல் தொழுவதும், கிறிஸ்தவ அன்பர்கள் ஞாயிறு தோறும் ஆண் பெண் அடங்கலும் தங்கள் தேவாலயத்திற்குச் சென்று நியதியாகத் தொழுவதும் போல், இந்துக்களாகிய நாம் குறிப்பிட்ட நாட்களில் ஆங்காங்குள்ள ஆலயங்களில் நியதியாக வழிபடுவது மிக மிக அவசியமாகும். அண்ணல் காந்தியடிகள் இறுதியாகப் பிரார்த்தனைக் கூட்டம் நாள்தோறும் நடாத்தி முடிவில் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்திலேயே ஆத்மசாந்தியடைந்தார். ஆதலால் அன்பர்கள் காதலாகிக் கசிந்து கடவுளை வழிபட்டு இகபர நலன்களை எளிதில் பெறுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு திருக்கோயில் வழிபாடு செய்வதற்கு ஏற்ற தெய்வத் தமிழ்ப் பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றோம். இவைகளை அன்பர்கள் அவசியம் மனப்பாடம் செய்துகொண்டு, ஆலயவழிபாடு செய்து பிறவிப் பிணியை ஒழித்துப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெறுவார்களாக.

உ

முருகா

விநாயகர்

திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

ஐந்து கரத்தனை யானே முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின்றேனே.

விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான்—விநாயகனே
விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் வேந்தனுமார்
தன்மையினுற்
கண்ணிற் பணியின் கனிந்து.

திருவாக்கும் செய்கருமம் கைகூட்டும் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும்—உருவாக்கும்
ஆதலால் வாடுனரும் ஆனைமுகத் தானைக்
காதலால் கூப்புவார்தம் கை.

உம்பர்தருத் தேனுமணிக்	ககிவாகி
ஒண்கடலிற் றேனமுதத்	துணர் ளுறி
இன்பரசத் தேபருகிப்	பலகாலும்
என்றனுயிர்க் காதரவுற்	றருள்வாயே
தம்பிதனக் காகவனத்	தணைவோனே
தந்தைவலத் தாலருள்கைக்	கனியோனே
அன்பர்தமக் கானநிலைப்	பொருளோனே
ஐந்துகரத் தானைமுகப்	பெருமானே.

அகரமென வறிவாகி யுலக மெங்கு
 மமர்ந்தகர வுகரமக ரங்கள் தம்மாற்
 பகருமொரு முதலாகி வேறு மாகிப்
 பலவேறு திருமேனி தரித்துக்கொண்டு
 புகரில்பொருள் நான்கினையும் இடர்தீர்ந் தெய்தப்
 போற்றுநருக் கறக்கருணை புரிந்தல் லார்க்கு
 நிகரில்மறக் கருணைபுரிந் தாண்டு கொள்ளும்
 நிருமலனைக் கணபதியை நினைந்து வாழ்வாம்.

முருகன்

உன்னை யொழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்
 பின்னை யொருவரையான் பின்செல்லேன்—பன்னிரு
 [கைக்
 கோலப்பா வாநோர் கொடியினை தீர்த்தருளும்
 வேலப்பா செந்தி வாழ்வே.

முருகனே செந்தி முதல்வனே மாயேரன்
 மருகனே யீசன் மகனே—யொருகைமுகன்
 தம்பியே நின்னுடைய தண்டைக்கால் எப்பொழுதும்
 நம்பியே கைதொழுவேன் நான்.

காக்கக் கடவியநீ காவா திருந்தக்கால்
 ஆர்க்குப் பரமாம் அறுமுகவா—பூக்குங்
 கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
 இடங்காண் இரங்கா யினி.

வரங்கொண்ட உமை முலைப்பால்
 மணங் கொண்ட செவ்வாயும்
 பரங் கொண்ட களிமயிலும்
 பன்னிரண்டு கண் மலரும்
 சிரங் கொண்டமறை யிறைஞ்சும்
 சேவடியும் செந்தூரன்
 க்ரங்கொண்ட வேலு மென்றன்
 கண்ணைவிட்டு நீங்காவே.

ஏறுமயி லேறிவினை யாடுமுக மொன்றே
 ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுக மொன்றே
 கூறுமடி யார்கள் வினை தீர்க்குமுக மொன்றே
 குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுக மொன்றே

மாறுபடு குரரைவ தைத்த முகமொன்றே
 வள்ளியை மணம்புணர வந்தமுக மொன்றே
 ஆறுமுக மானபொருள் நியருளல் வேண்டும்
 ஆதியரு னாசல மமர்ந்த பெருமானே.

கொள்ளித் தலையில் எறும்பது போலக் குலையுமென்றன்
 உள்ளத் துயரை யொழித்தரு ளாயொரு கோடிமுத்தந்
 தெள்ளிக் கொழிக்குங் கடற்செந்தின் மேவிய சேவகனே
 வள்ளிக்கு வாய்த்தவனே மயி லேறிய மாணிக்கமே.

தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில்வாழுஞ் செழுஞ்சுடரே
 வைவைத்த வேற்படைவானவ னேமற வேனுனை நான்
 ஐவர்க் கிடம்பெறக் காலிரண் டோட்டி யதிலிரண்டு
 கைவைத்த வீடு குலையுமுன் னேவந்து காத்தருளே.

மைவருங் கண்டத்தர் மைந்தகந்தாவென்று வாழ்த்துமிந்தக்
 கைவருந் தொண்டன்றி மற்றறியேன் கற்றகல்வியும்
 [போய்ப்

பைவருங் கேளும் பதியுங் கதறப் பழகிரிற்கும்
 ஐவருங் கைவிட்டு மெய்விடும் போதுன் னடைக்கலமே.

ஆடும் பரிவே லணிசே வலெனப்
 பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்
 தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
 சாடுந் தனியானை சகோதரனே.

உருவா யருவா யுளதா யிலதாய்
 மருவாய் மலராய் மணியா யொளியாய்க்
 கருவா யுயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
 குருவாய் வருவா யருள்வாய் குகனே.

சிவபெருமான்

தோடுடையசெவி யன்விடையேறியோர் தூவெண்மதி
 [குடி-க்
 காடுடையசுட் லைப்பொடி பூசிஎன் உள்ளங்கவர்கள்வன்
 ஏடுடையமல ரான்முனை நாட்பணிந் தேத்த அருள்செய்த
 பீடுடையபிர மாபுரம் மேவிய பெம்மானிவ னன்றே.
 மண்பொருந்தி வாழ்பவர்க்கும் மாதிர்த்த வேதியர்க்கும்
 விண்பொருந்து தேவர்க்கும் வீடுபேராய் நின்றானைப்
 பண்பொருந்த இசைபாடும் பழனஞ்சேர் அப்பனை என்
 கண்பொருந்தும் போதத்துங் கைவிடநான் கடவேனே.

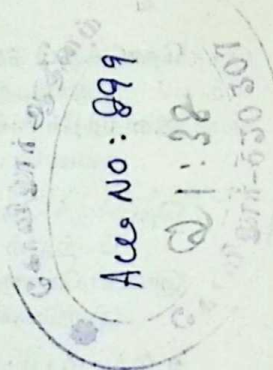
திருவேயென் செல்வமே தேனே வாநோர்
 செழுஞ்சுடரே செழுஞ்சுடர்நற் சோதி மிக்க
 உருவேஎன் உறவே என்ஊனே ஊனின்
 உள்ளமே உள்ளத்தி னுள்ளே நின்ற
 கருவேயென் கற்பகமே கண்ணே கண்ணிற்
 கருமணியே மணியாடு பாவாய் காவாய்
 அருவாய வல்வினைநோய் அடையா வண்ணம்
 ஆவடுதண் டுறையுறையும் அமரர் ஏறே.

பித்தாபிறை குடபெரு மானே அரு ளாளா
 எத்தால் மறவாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
 வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல் லூர்
 [அருட்டுறையுள்
 அத்தா உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனல்ஆமே.

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தளம் பரனே
 பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 ஓரொடு பொலிவாய் சிவபுரத்தரசே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனோ
 ஆரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன்
 ஆண்டீ அருளிலை யானால்
 வார்கட லுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகவென் றருள் புரியாயே.

அப்பாநான் வேண்டுதல்கேட்
 டருள்புரிதல் வேண்டும்
 ஆருயிர்கட் கெல்லாம் நான்
 அன்பு செயல் வேண்டும்
 எப்பாரு மெப்பதமும்
 எங்கணும் நான்சென்றே
 எந்தைநின் தருட்புகழை
 இயம்பியிடல் வேண்டும்

செப்பாத மேனிலைமேற்
சுத்தசிவ மார்க்கந்
திகழந்தோங்க அருட்டோதி
செலுத்தியிடல் வேண்டும்
தப்பேது நான்செயினு
நீபொறுத்தல் வேண்டும்
தலைவநனைப் பிரியாத
நிலைமையும் வேண்டுவனே.

கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்குங் களிப்பருளுங் களிப்பே
காணார்க்கும் கண்டவர்க்குங் கண்ணளிக்கும் கண்ணே
வல்லார்க்கும் மாட்டார்க்கும் வரமளிக்கும் வரமே
மதியார்க்கும் மதிப்பவர்க்கும் மதிக்கொடுக்கும் மதியே
நல்லார்க்கும் பெரல்லார்க்கும் நடுநின்ற நடுவே
நரர்களுக்குஞ் சுரர்களுக்கும் நலங்கொடுக்கும் நலமே
எல்லார்க்கும் பொதுவில்நட மிடுகின்ற சிவமே
என்னரசே யான்புகலும் இசையுமணிந் தருளே. 5 x 11

அம்பிகை

தனந்தரும் கல்விதரும் ஒருநாளும் தளர்வறியா
மனந்தரும் தெய்வ வடிவுந்தரும் நெஞ்சில் வஞ்சமில்லர்;
இனந்தரும் நல்லன எல்லாந் தரும் அன்பர் என்பவர்க்கே
கனந்தரும் பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக்கண்களே.

தொடுக்கும் கடவுட் பழம்பாடற்
 ரெடையின் பயனே நறைபழுத்த
 துறைத்தீர் தமிழி னெழுநறுஞ்
 சுவையே வகந்தைக் கிழங்கையகழ்ந்

தெடுக்குந் தொழும்ப ருளக்கோயிற்
 கேற்றும் விளக்கே வளர்சிமய
 இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
 இளமென் பிடியே யெறிதரங்கம்

உடுக்கும் புவனங் கடந்துநின்ற
 ஒருவன் றிருவுள் ளத்திலழ
 கொழுக வெழுதிப் பார்த்திருக்கும்
 உயிரோவியமே மதுகரம் வாய்

மடுக்குங் குழற் காடேந்துமிள
 வஞ்சிக் கொடியே வருகவே
 மலையத் துவசன் பெற்றபெரு
 வாழ்வே வருக வருகவே.

ஞானம் பொழியுந் தண்முகிலே
 நாதங் கடந்த பரவெளியில்
 நடிக்கும் பெருமான் மகிழ்மானே
 நாடு மடியார் தமக்கென்றுந்

தானம் பொழியுந் தனிமுதலே
 தழைக்குங் கருணைத் தடாதகையே

தனியா மனத்தைக் தடுத்திறை
தவத்தோர் காணுந் தயாபரியே

கானம் பொழியும் இசைமயமே
கருணை பூத்த கற்பகத்திங்
கனியே கவலைக் கடல்கடத்துங்
கண்ணு ரமுதே களிதுளும்ப

வானம் பெர்ழியு மதுரைவளர்
மயிலே வருக வருகவே
மறைகள் பரவும் அங்கயற்கண்
மணியே வருக வருகவே.

நடராஜர்

உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மவி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயிற்
[குமீன்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற்
[பால்வெண்ணீறும்
இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே.

தட்சிணமூர்த்தி

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா றங்கமுதற்
[கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய்
[மறைக்கப்பாலாய்
எல்லாமா யல்லதுமாய் இருந்ததனை இருந்தபடி
[இருந்துகாட்டி
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமல் நினைந்துபவத்
[தொடக்கை வெல்வாம்.

சண்டேசுவரர்

மனாதிகளுக் கெட்டாத பரமானந்த
வாழ்வினை அங்கோரிலிங்கம் மணலாற் கூப்பித்
தனாதிதயந் தனிநின்றுந் தாபித்தான்பால்
தழைத்தஅன்பா லாட்டவந்து தடுக்கத் தாதை
எனாதவன் தன்இருபதமும் மழுவால் துண்டித்
திகழ்ந்தவனைப் பரபதத்துள் இருத்தித் தானும்
பிணகியரு ளடைந்தவிறல் சண்டேசன் தாள்
பிரசமலர் இறைத் திறைஞ்சிப் பரசுவாமே.

நவக்கிரகங்கள்

KOVILLOOR MADALAY
KOVILLOOR-630 307
MANAGIRI VIA

வேயுறு தோளிபங்கன் விடமுண்டுகூர்-ன்
மிக நல்ல வீணைதடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமே லணிந்தென்
உளமேபுகுந்த வதனால்

ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழம் வெள்ளி
சனி பாம்பிரண்டுமுடனே
ஆசறு நல்லநல்ல அவைநல்ல நல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே.

திருமால்

குலந்தரும் செல்வந்தந்திடு மடியார் படுதுயராயின வெல்லாம்
நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள்விசும் பருளும் அருளொடு
[பெருநிலமளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றுந்தந்திடும் பெற்றதாயினும் ஆயினசெய்யும்
நலந்தரும் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்
[நாராயணவென்னும் நாமம்.

பச்சைமா மலைபோல்மேனி பவளவாய் கமலச் செங்கண்
அச்சதா அமரர்ஏறே ஆயர்தம் கொழுந்தேளன்னும்
இச்சவை தவிரயான்போய் இந்திரலோகம் ஆளும்
அச்சவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே.

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
பல்கோடி நூறாயிரம்
மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணன்
சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு.

திருமகள்

திருமகளேதிருப் பாற்கடலாடன்று தேவர்தொழ
வருமகளேபொன் வழங்கியநுதினம் வாழவைக்கும்
ஒருமகளேநெடு மாலுரத்தேயுற் றுரம்பெரிது
திருமகளே எமக் கீந்தருள் வாய்தழை தண்ணருளே.

சரசுவதி

சொல்விற்பனமு மவதானமுங் கவிசொல்லவல்ல
நல்வித்தையுந்தந்தடிமைகொள்வாய் நளினசனஞ்சேர்
செல்விக்கரிதென் றெருகாலமுஞ் சிதையாமைநல்கும்
கல்விப்பெருஞ் செல்வப்பேறே சகலகலாவல்லியே.

1. காலை எழுந்தவுடன் :

“காலையி லெழுந்துன் நாமமெமொழிந்து
காதலுமை மைந்த எனவோதிக்
காலமுமு ணர்ந்து ஞானவெளி கண்கள்
காண அருளென்று பெறுவேனோ?”

‘மாலையினில்’ என்று தொடங்கும் கும்பகோணம்
திருப்புக்கம் (878).

“தழைந்த சிவசுடர் தனையென மனதினில்
அழுந்த வுரைசெய வருமுக நகையொளி
தழைந்த நயனமு மிருமலர் சரணமும்—மறவேனே!”
—‘குரம்பை’ என்று தொடங்கும் பழநித் திருப்புக்ம் (188.)

2. வழிபாடு தொடங்கும்போது ;

“உம்பர்கள் ஸ்வாமீ நமோநம
எம்பெரு மானே நமோநம
ஒண்டொடி மோகா நமோநம எனநாளும்
உன்புகழே பாடி நானினி
அன்புட னசார பூஜைசெய்
துய்ந்திட வீணாப் படாதருள் புரிவாயே.”

—‘கொம்பனையார்’ என்று தொடங்கும் திருச்செந்
தூர்த் திருப்புக்ம் (39)

3. வெளியே புறப்படும்போது:

“சேயவன் புந்தி வன வாச மாதூடன் சேர்ந்த செந்திற்
சேயவன் புந்தி கனிசா சராந்தக சேந்த வென்னிற்
சேயவன் புந்தி பனிப்பானு வெள்ளிபொன்
[செங்கதிரோன்
சேயவன் புந்தி தடுமாற வேதருஞ்சேதமின்றே.

—கந்தர் அந்தாதி.

(கருத்து) “கான்யாரோடும் புனத்திலிருந்த வள்ளி நாயகி பேரில் அன்பு கூர்ந்த செந்திநாயகனே! அசுரர் குலாந்தகனே! சேந்தனே! என்று துதிக்கின்றவர்களுக்கு நவக் கிரகங்களின் வக்கிரோதயங்களாலாகுந் திமையில்லை.

4. ஒரு செயலைத் தொடங்கும்போது :

“நிகழ்த்து மேற்பவ கடற்குறை யாகவெ
எடுத்த வேல்கொடு பொடித்தாள தாளறி
நினைத்த காரிய மனுக்கூலமே புரி பெருமானே”

—‘விலைக்கு மேனியில்’ என்று தொடங்கும் திருக் கோணமலைத் திருப்புகழ் (431)

5. உண்ணும்போது :

“அகில புவனாதி யெங்கும்
வெளியுற மெய்ஞ்ஞான இன்ப
அமுதையொழி யாதருந்த அருள்வாயே!”

—‘சுருளளக’ என்று தொடங்கும் பழநித் திருப்புகழ் (133).

6. மாலை தீபம் ஏற்றும்போது :

“மோகாந்த காரந் தீர்க்க
வேதாந்த தீபம் காட்டி அருள்வாயே!”

—‘நாகாங்க ரோமம்’ என்று தொடங்கும் பொதுத் திருப்புகழ் (1160).

“திபமங்கள ஜோதி நமோநம

தூய அம்பல லீலா நமோநம

தேவகுஞ்சரி பாகா நமோநம அருள்தாராய்!”

—‘நாதவிந்து’ என்று தொடங்கும் பழநித் திருப்புகழ் (104).

7. நோய்கள் நங்க :

“தலைவலி மருத்தீடு காமாலை சோகைசுரம்

விழிவலி வறட்குலை காயாசு வாசம்பெரு

சலமிசு விஷப்பாக மாயாவி காரபிணியனுகாதே”

—‘தலைவலி’ என்று தொடங்கும் பழநித் திருப்புகழ் (141)

8. இடர்கள் நங்க :

“அறிவா லறிந்துன் இருதா ளிறைஞ்சும்

அடியா ரிடைஞ்சல் களைவோனே

அழகான செம்பொன் மயில்மே லமர்ந்து

அலைவா யுகந்த பெருமானே!”

—‘ஹிஸ் மாரணந்து’ என்று தொடங்கும் திருச்செந் தூர்த்திருப்புகழ் (101)

9. இரவில் படுக்கும்போது .

“இரவினிடையுந் துயிலுகினும் யாரோடு பேசுகினும்
இளமையுமு னழகுபுனை யீராறுதோள் நிரையும்
இருபதமு மறுமுகமும் யானேத ஞர்னமதை
அருள்வாயே!”

—‘கரிய குழல்’ சோமீச்சுரம் திருப்புகழ் (273)

வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல்லாம் அரன் நாமமே
குழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க
அறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிலேவல் வாழ்க
குக்குடம் வாழ்க செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க
யானேதன் அணங்கு வாழ்க
மாறிலா வள்ளி வாழ்க
வாழ்கசீர் அடியார் எல்லாம்.

வான்முகில் வழாதுபெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசுசெய் குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை யறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகம் எல்லாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பிரார்த்தனை

மகாத்மா காந்தியடிகள்

பிரார்த்தனை என்றால் என்ன, கடவுள் என்பவர் யார் என்றெல்லாம் என்னைக் கேட்க வேண்டாம். பிரார்த்தனையும், தெய்வ நம்பிக்கையும் நம்பிக்கையையே பிரதான அடிப்படையாகக் கொண்ட காரியங்களாகும்.

நம்புகிறவர்களுக்குக் கடவுள் இருக்கிறார்.

கடவுள் வரையறைகளுக்கு அடங்காதவர். நாம் அவரை உணருகிறோமே ஒழிய அறியவில்லை.

கடவுள் நம் பூத சடலத்தை விட்டு வெளியே இல்லை. ஆகவே, கடவுள் இருக்கிறார் என்பதற்குப் பிண்ட ரூபத்தில் ஒரு அத்தாட்சி இருந்தபோதிலும் அதனால் அவ்வளவு பிரயோஜனமில்லை. நம் புலன்களின் மூலமாக அவரை ஒருபோதும் காணமுடியாது. ஏனென்றால் அவர் அவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டவர். புலன் உணர்ச்சிகளில் ஈடுபடுவதை நிறுத்தினால் அவரை நாம் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

பிரார்த்தனையானது காலையின் திறவுகோல்; மாலையின் தாழ்ப்பாள்; பிரார்த்தனையின் போது இதயமில்லாத சொற்கள்- படைத்திருப்பதைவிட, சொற்கள் இல்லாத இதயம் படைத்திருப்பது விசேஷம்.

வணக்கம் அல்லது பிரார்த்தனை உதடுகளால் நிறைவேற்றக்கூடிய காரியம் அல்ல. அது உள்ளத்தினால் நிறைவேற்றக்கூடிய காரியம் ஆகும். அதனால் ஊமைகளும் திக்குவாய் உள்ளவர்களும், அறியாமையும் முடத்தனமும் உள்ளவர்களும் கூட பிறரைப் போலவே பிரார்த்தனை செய்ய முடியும். உள்ளம் நஞ்சாகவும், நாக்கு தேனாகவும் உள்ளவர்கள் செய்யக்கூடிய பிரார்த்தனை கடவுளின் செவிகளைத் தீண்டாது.

பிரார்த்தனை மதத்தின் ஆத்மாவாகவும் சாரமாகவும் விளங்குகிறது என்று நான் நம்புகிறேன். அதனால் பிரார்த்தனை மனித வாழ்க்கையின் சாரமாக விளங்க வேண்டும். பிரார்த்தனையின் மாயா சக்தியை அனுபவித்தவன் நாட் கணக்கில் சாப்பாடு இல்லாமல் இருக்கமுடியும் ஆனால் பிரார்த்தனை இல்லாமல் ஒரு நிமிஷங் கூட இருக்க இயலாது. பிரார்த்தனையின்றி மன நிம்மதி இல்லை.

நம் பிரார்த்தனை நம் இதய பரிசோதனையாகும் கடவுளின் ஆதரவில்லாவிட்டால் நமக்கு வேறு துணையில்லை என்பதை அது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

நம் தவறுதல்களுக்காக நாம் வருந்துவதற்கும், இன்றைய நிலையைவிட மேலான பரிசுத்தமான நிலையை அடைய விரும்புவதற்கும் சின்னமாக விளங்குகிறது பிரார்த்தனை.